

BİRİNCİ BÖLÜM

KARAR

ABDUL CEMAL KIRÇUVALOĞLU BAŞVURUSU

Başvuru Numarası : 2014/13205

Karar Tarihi : 15/4/2015

Başkan : Burhan ÜSTÜN

Üyeler : Nuri NECİPOĞLU

Hicabi DURSUN

Erdal TERCAN

Hasan Tahsin GÖKCAN

Raportör : Akif YILDIRIM

Başvurucu : Abdul Cemal KIRÇUVALOĞLU

Vekili : Av. Şeref AKÇAY

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvurucu, uyuşturucu madde ticareti yapmak suçundan yargılandığı ceza davasında, yeğeni ve oğullarıyla yaptığı telefon görüşme kayıtlarına dayanılması, delillerin değerlendirilmesinde ve yorumlanmasında isabet edilememesi ve gerekçesiz şekilde mahkûmiyet hükmünün onanması nedenleriyle Anayasa'nın 36. maddesinde belirtilen adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüş ve tazminat talebinde bulunmuştur.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru, 25/7/2014 tarihinde Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi vasıtasıyla yapılmıştır. Dilekçe ve eklerinin idari yönden yapılan ön incelemesi neticesinde, başvurunun Komisyona sunulmasına engel bir eksikliğin bulunmadığı tespit edilmiştir.

3. Birinci Bölüm Birinci Komisyonunca, 19/1/2015 tarihinde, kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına, dosyanın Bölüme gönderilmesine karar verilmiştir.

III. OLAYLAR VE OLGULAR

A. Olaylar

4. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle ve UYAP aracılığıyla erişilen bilgi ve belgeler çerçevesinde olaylar özetle şöyledir:

5. Uyuşturucu madde ticareti yapma suçundan başlatılan soruşturma kapsamında başvurucu, iki oğlu ve yeğeni A. D. Ç. hakkında dinleme kararları alınmıştır.

6. Başvurucu hakkında, uyuşturucu madde ticareti yapma suçunu işlediği gerekçesiyle, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından 19/1/2012 tarihli ve E.2012/54 sayılı iddianame ile İstanbul 17. Ağır Ceza Mahkemesine kamu davası açılmıştır.

7. Anılan iddianamede, başvurucunun müsnet suçu işlediğine dair gösterilen deliller arasında, başvurucunun aynı davanın sanıkları olan oğulları M. K., M. K. ve yeğeni A. D. Ç. ile yaptığı telefon görüşmeleri de bulunmaktadır.

8. İstanbul 17. Ağır Ceza Mahkemesi, 29/11/2012 tarihli ve E.2012/13, K.2012/115 sayılı kararıyla başvurucunun müsnet suçtan mahkumiyetine karar vermiştir.

9. İstanbul 17. Ağır Ceza Mahkemesi gerekçeli kararında, bahsi geçen ve yakın akrabalar arasında yapılan konuşma kayıtlarını da hükme esas almıştır. Hükme esas alınan delillerle ilgili olarak gerekçeli kararın ilgili kısmı şöyledir:

"...teknik ve fiziki takip tutanakları, adli muayene raporları, soruşturma aşamasında hakimlikçe verilmiş iletişimin tespiti kararları, arama ve el koyma kararları, üst arama yakalama ve gözaltına alma tutanakları, uyuşturucu test sonuçları, değerlendirme raporları ve buna ilişkin test kiti neticesi tutanağı, olay yeri inceleme raporu, kimlik ve pasaport el koyma tutanağı, oto arama tutanağı, yakalama, ev arama ve el koyma tutanakları, yakalama ve muhafaza altına alma tutanakları, olay tutanağı, araç fotoğrafları, örgüt şeması, savcılık sorgu tutanakları, sorgu zaptı, tutuklama müzakereleri, kan numunesi inceleme kararları, Adli Tıp Kurumu raporu, ekspertiz raporu, sanıklara ait nüfus ve sabıka kayıtları ile dosyada mevcut tüm belge ve tutanaklar okunmuştur.

...

... sanık Abdul Cemal KIRÇUVALOĞLU'nun [Başvurucu], sanık M.'nin Türkiye'ye gelişi ve yurt dışından araç temini gibi konularda işin planlayıcısı olduğu, sanık M. K'nun sanık A. D. ile görüşmeden önce babası olan Abdul Cemal ile görüşerek bilgi verdiği, A. D.'ye ne diyeyim diye sorduğu, sanıklar A. D'nin ve Abdul Cemal'in gelişmeleri yüz yüze görüşmek için bir araya geldikleri, sanık A. D'nin "vallahi ben geliyorum oraya baban orada mı, ne yapmış görüşmüş mü Vahap ile" şeklindeki birden çok telefon görüşmeleriyle ve dosyada mevcut fiziki takip tutanaklarıyla bu durumun tespit edildiği...."

10. Başvurucu, kararda tanıklıktan çekinebilecek kişilerle yaptığı telefon görüşmelerinin aleyhinde delil olarak kullanılmasının hukuka aykırı olduğu ve Mahkemenin hukuk kurallarının uygulanmasında hataya düştüğü gerekçeleriyle hükmü temyiz etmiştir.

11. Yargıtay 10. Ceza Dairesi, 26/6/2014 tarihli ve E.2014/2285, 2014/4959 sayılı ilamıyla anılan hükmü onamıştır. Onama gerekçesi şöyledir:

"Sanıklar ..., Abdul Cemal KIRÇUVALOĞLU [Başvurucu] ve M. K. hakkında "uyuşturucu madde ticareti yapma" suçundan kurulan mahkûmiyet hükümlerinin incelenmesi:

Suç konusu 14367,661 gram eroinin miktarına bağlı olarak önemi ve değerine göre, TCK'nun 61. maddesindeki ölçütler ile 3. maddesindeki orantılılık ilkesi gereğince temel hapis cezalarının üst sınır veya üst sınıra yakın olarak belirlenmesi gerektiğinin gözetilmemesi, karşı temyiz olmadığından bozma nedeni yapılmamıştır.

Yargulama sürecindeki işlemlerin kanuna uygun olarak yapıldığı, delillerin gerekçeli kararda gösterilip tartışıldığı, vicdanî kanının dosya içindeki belge ve bilgilerle uyumlu olarak kesin verilere dayandırıldığı, eylemin sanıklar tarafından

gerçekleştirildiğinin saptandığı, eyleme uyan suç tipi ile eleştiri dışında yaptırımların doğru biçimde belirlendiği anlaşıldığından; ...hükümlerin ONANMASINA, ...”

12. Onama kararı, 26/6/2014 tarihinde başvuru vekiline tefhim edilmiştir.

13. Başvuru 25/7/2014 tarihinde Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmuştur.

B. İlgili Hukuk

14. Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 19/2/2013 tarihli ve E.2011/5.MD-137, K.2013/58 sayılı kararı şöyledir:

“...Şüpheli ya da sanıkların, birlikte suç işleme şüphesi bulunmayan tanıklıktan çekinebilecek kişilerle yaptıkları görüşmelerin kanuni delil olmadığı konusunda herhangi bir tereddüt bulunmamaktadır. Bu konuda sorun, akrabalık ilişkilerinin sağladığı kolaylıklardan yararlanarak şüpheli ya da sanıkların birlikte suç işleme kuşkusuna altında bulunan kişilerle yaptıkları iletişimin dinlenmesi ve kayda alınmasında doğmaktadır.

... CMK'nun 135/2. maddesi hükmünün birlikte suç işleme şüphesi altında bulunan kişileri kapsamayacağı, tanıklıktan çekinme hakkına sahip kişinin suça katıldığı daha önceden başka delillerle belirlenmiş ise artık bu noktada CMK'nun 135/2. maddesi kapsamına giren bir dinleme ve kayıt yasağından söz edilemeyeceği, çünkü konuşması kayıt altına alınan kişinin, tanıklıktan çekinme hakkına sahip kişi sıfatını o kayıttan önce kaybettiği kabul edilmektedir.

...

Bu açıklamalar ışığında uyumsuzluk konusu ele alındığında;

Sanık A. K. ile yeğeni olan sanık M. K. ve kardeşi olan sanık H. K. arasında yapılan ve mahkeme kararıyla dinlenilmesi ve kayda alınmasına karar verilen telefon konuşmaları, bu kişilerin suça katıldıklarının daha önceden başka delillerle belirlenmesi ve bunlar hakkında da mahkeme kararıyla iletişimin tespiti ve kayda alınmasına karar verilmiş olması nedeniyle kanuni delil olarak kullanılabilmesinin kabulü gerekmektedir. Aksi halde; tanıklıktan çekinme hakkına sahip kişilerin, aynı suçu birlikte işlemelerinin kanun koyucu tarafından himaye edildiği sonucuna ulaşılır ki bunun kabulü de mümkündür...”

15. 17/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun "Tanıklıktan çekinme" kenar başlıklı 45. maddesi şöyledir:

(1) Aşağıdaki kimseler tanıklıktan çekinebilir:

...

c) Şüpheli veya sanığın kan hısımlığından veya kayın hısımlığından üstsoy veya altsoy.

d) Şüpheli veya sanığın üçüncü derece dahil kan veya ikinci derece dahil kayın hısımları.

...”

16. Aynı Kanun'un 135. maddesinin, 21/2/2014 tarihli ve 6526 sayılı Kanun'un 12. maddesi ile değişiklik öncesi (2) numaralı fıkrası şöyledir:

“Şüpheli veya samığın tanıklıktan çekinebilecek kişilerle arasındaki iletişimi kayda alınmaz. Kayda alma gerçekleştirildikten sonra bu durumun anlaşılması hâlinde, alınan kayıtlar derhâl yok edilir.”

17. Aynı Kanun’un 217. maddesi şöyledir:

“(1) Hâkim, kararını ancak duruşmaya getirilmiş ve huzurunda tartışılmış delillere dayandırabilir. Bu deliller hâkimin vicdanî kanaatiyle serbestçe takdir edilir.

(2) Yüklenen suç, hukuka uygun bir şekilde elde edilmiş her türlü delille ispat edilebilir.”

IV. İNCELEME VE GEREKÇE

18. Mahkemenin 15/4/2015 tarihinde yapmış olduğu toplantıda, başvurunun 25/7/2014 tarihli ve 2014/13205 numaralı bireysel başvurusu incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları

19. Başvurucu, yargılandığı ceza davasında, tanıklıktan çekinebilecek kişilerle yapılan görüşmelerin kayda alınması hukuken mümkün olmamasına rağmen oğulları ve yeğeniyle yaptığı görüşme kayıtlarının Mahkeme kararında delil olarak değerlendirildiğini, buna ilişkin itirazları hakkında ise İlk Derece Mahkemesi ve Yargıtay tarafından bir gerekçe gösterilmediğini, gerekçeli kararda hangi tarihte ne tür bir konuşma yaptığının ve bunun nasıl suç delili olarak kabul edildiğinin belirtilmediğini, ayrıca söz konusu görüşme kayıtlarının suç unsuru taşımadığını, aksi kabul edilse dahi suçun yardım niteliğinde olduğu ve teşebbüs aşamasında kaldığı hususlarının göz ardı edildiğini belirterek, Anayasa’nın 19. ve 36. maddelerinde ihlal edildiğini ileri sürmüştü ve tazminat talebinde bulunmuştur.

B. Değerlendirme

20. Başvurucu Anayasa’nın 19. maddesinin ihlal edildiğini ileri sürmüştü ise de, başvuru formu ve ekleri incelendiğinde, başvurunun haksız tutuklama hususuna sadece adil yargılanma hakkının nasıl ihlal edildiğine dair açıklamalarında değindiği, başvurunun iddialarının özünün, yargılamanın adil olmadığı, onama kararının gerekçesiz olduğu ve hukuka aykırı delillere dayanılarak hüküm tesis edildiği hususu ile ilgilidir. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuru tarafından yapılan hukuki tavsifi ile bağlı değildir. Bu sebeple başvurunun bütün iddiaları aşağıda Anayasa’nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı çerçevesinde değerlendirilmiştir.

1. Yargılamada Hukuka Aykırı Deliller Kullanıldığı ve Yargılamanın Sonucunun Adil Olmadığı İddiası

21. Anayasa’nın 148. maddesinin dördüncü fıkrası şöyledir:

“Bireysel başvuruda, kanun yolunda gözetilmesi gereken hususlarda inceleme yapılamaz”

22. 6216 sayılı Kanun’un “Bireysel başvuruların kabul edilebilirlik şartları ve incelenmesi” kenar başlıklı 48. maddesinin (2) numaralı fıkrası şöyledir:

“Mahkeme, ...açıkça dayanaktan yoksun başvuruların kabul edilemezliğine karar verebilir.”

23. 6216 sayılı Kanun’un 48. maddesinin (2) numaralı fıkrasında açıkça dayanaktan yoksun başvuruların Mahkemece kabul edilemezliğine karar verilebileceği belirtilmiştir. Anayasa’nın 148. maddesinin dördüncü fıkrasında ise açıkça dayanaktan

yoksun başvuru kapsamında değerlendirilen kanun yolunda gözetilmesi gereken hususlara ilişkin şikâyetlerin bireysel başvuruda incelenemeyeceği kurala bağlanmıştır.

24. Anılan kurallar uyarınca, ilke olarak derece mahkemeleri önünde dava konusu yapılmış maddi olay ve olguların kanıtlanması, delillerin değerlendirilmesi, hukuk kurallarının yorumlanması ve uygulanması ile derece mahkemelerince uyumsuzlukla ilgili varılan sonucun esas yönünden adil olup olmaması bireysel başvuru incelemesine konu olamaz. Bunun istisnası, derece mahkemelerinin tespit ve sonuçlarının bariz takdir hatası veya açık keyfilik içermesi ve bu durumun kendiliğinden bireysel başvuru kapsamındaki hak ve özgürlükleri ihlal etmiş olmasıdır. Bu çerçevede, kanun yolu şikâyeti niteliğindeki başvurular, bariz takdir hatası veya açık keyfilik bulunmadıkça Anayasa Mahkemesince esas yönünden incelenemez (*Onur Gür*, B. No: 2012/828, 21/11/2013, § 21).

25. Adil yargılanma hakkı bireylere dava sonucunda verilen kararın değil, yargılama sürecinin ve usulünün adil olup olmadığını denetleme imkânı verir. Bu nedenle, bireysel başvuruda adil yargılanmaya ilişkin şikâyetlerin incelenebilmesi için başvuru sürecinde haklarına saygı gösterilmediğine, bu çerçevede yargılama sürecinde karşı tarafın sunduğu deliller ve görüşlerden bilgi sahibi olmadığı veya bunlara etkili bir şekilde itiraz etme fırsatı bulamadığı, kendi delillerini ve iddialarını sunmadığı ya da uyumsuzluğun çözüme kavuşturulmasıyla ilgili iddialarının derece mahkemesi tarafından dinlenmediği veya kararın gerekçesiz olduğu gibi, mahkeme kararının oluşumuna sebep olan unsurlardan değerlendirmeye alınmamış eksiklik, ihmal ya da açık keyfiliğe ilişkin bir bilgi ya da belge sunmuş olması gerekir (*Naci Karakoç*, B. No: 2013/2767, 2/10/2013, § 22).

26. Belirli bir davaya ilişkin olarak delilleri değerlendirme ve gösterilmek istenen delilin davayla ilgili olup olmadığına karar verme yetkisi esasen derece mahkemelerine aittir. Mevcut yargılamada sunulan delilin geçerli olup olmadığını ve delil sunma ve inceleme yöntemlerinin yasaya uygun olup olmadığını denetlemek Anayasa Mahkemesinin görevi kapsamında olmayıp, Mahkemenin görevi başvuru konusu yargılamanın bütünlüğü içinde adil olup olmadığının değerlendirilmesidir (*Muhittin Kaya ve Diğerleri*, B. No: 2013/1213, 4/12/2013, § 27).

27. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), bariz bir şekilde keyfi olmadıkça, belirli bir kanıt türünün kabul edilebilir olup olmadığına veya aslında başvuru suçlu olup olmadığına karar vermenin kendi görevi olmadığını kararlarında ifade etmektedir. AİHM, kanıtların elde edilme yöntemi de dâhil olmak üzere yargılamanın bir bütün olarak adil olup olmadığını ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ndeki (Sözleşme) bir hakkın ihlali söz konusu ise tespit edilen ihlalin niteliğini inceleme konusu yapmaktadır (*Jalloh/Almanya* [BD], B.No: 54810/00, 11/07/2006, § 95; *Desde/Türkiye*, B.No: 23909/03, 1/2/2011, § 125; *Khodorkovskiy ve Lebedev/Rusya*, B.No: 11082/06, 13772/05, 25/7/2013, § 699) AİHM'e göre, delillerle ilgili esas olarak başvurucuya, delillerin gerçekliğine itiraz etme ve kullanılmasına karşı çıkma fırsatı verilip verilmediği incelenmelidir (*Bykov/Rusya* [BD], B.No: 4378/02, 10/3/2009, § 90; *Khodorkovskiy ve Lebedev/Rusya*, B.No: 11082/06, 13772/05, 25/7/2013, § 700).

28. Başvurucu, yargılandığı ceza davasında, telefon görüşme kayıtlarının suç unsuru taşımadığını, aksi kabul edilse dahi suçun yardım niteliğinde olduğunu ve teşebbüs aşamasında kaldığını iddia etmiştir. Dolayısıyla başvuru sürecinin iddialarının özü, derece mahkemesinin delilleri değerlendirme ve yorumlamada isabet edemediğine ve esas itibarıyla yargılamanın sonucuna ilişkindir.

29. Mahkeme; sanığın kovuşturma evresindeki savunmasına, teknik ve fiziki takip tutanaklarına, adli muayene raporlarına, üst arama yakalama ve gözaltına alma tutanaklarına, uyuşturucu test sonuçlarına, değerlendirme raporlarına, olay yeri inceleme raporuna, arama

tutanaklarına, kollukça tanzim edilmiş diğer tutanıklara, Adli Tıp Kurumu raporuna ve diğer delillere dayanarak söz konusu kararı vermiştir (§ 9). Anılan kararda tarafların iddia ve savunmaları, dosyaya sundukları deliller değerlendirilerek, ilgili hukuk kuralları da yorumlanmak suretiyle bir sonuca ulaşılmıştır

30. Diğer yandan başvuru, tanıklıktan çekinebilecek kişilerle yapılan görüşmelerin kayda alınması hukuken mümkün olmamasına rağmen oğulları ve yeğeniyle yaptığı görüşme kayıtlarının Mahkeme kararında delil olarak değerlendirilmesini de şikâyet etmiştir. Başvurucunun, hukuka aykırı olduğunu iddia ettiği telefon konuşmalarının, dosyada sanık konumunda bulunan yakın akrabalar (başvurucu, yeğeni ve iki oğlu) arasında gerçekleşmesi ve mahkeme kararıyla kayda alınması; dinlenmesine karar verilen her akrabanın da dinleme yapılan suçtan mahkûm olması karşısında, başvuru bu iddiasının dayanaksız olduğu görülmektedir.

31. Somut olayda başvuru, yargılama sürecinde karşı tarafın sunduğu deliller ve görüşlerden bilgi sahibi olamadığına, kendi delillerini ve iddialarını sunma olanağı bulamadığına, karşı tarafça sunulan delillere ve iddialara etkili bir şekilde itiraz etme fırsatı bulamadığına ya da uyuşmazlığın çözüme kavuşturulmasıyla ilgili iddialarının derece mahkemesi tarafından dinlenmediğine ilişkin bir bilgi ya da kanıt sunmadığı gibi derece mahkemesi kararlarında bariz takdir hatası veya açık keyfilik oluşturan herhangi bir durum da tespit edilememiştir.

32. Açıklanan nedenlerle, başvuru iddialarının kanun yolu şikâyeti niteliğinde olduğu ve derece mahkemeleri kararlarının bariz takdir hatası veya açık keyfilik de içermediği anlaşıldığından başvuru bu kısmının “açıkça dayanaktan yoksunluk” nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir

b. Gerekçeli Karar Hakkının İhlal Edildiği İddiası

33. Başvuru, yeğeni ve oğullarıyla yaptığı görüşme kayıtlarının delil olarak değerlendirilmesine ilişkin itirazları hakkında İlk Derece Mahkemesi ve Yargıtay tarafından bir gerekçe gösterilmeden yanıtız bırakılmasını; gerekçeli kararda hangi tarihte ne tür bir konuşma yaptığının ve bunun nasıl suç delili olarak kabul edildiğinin belirtilmemesini ve hükmün gerekçesiz olarak onanmasını şikâyet etmiştir.

34. Anayasa'nın 36. maddesinin birinci fıkrası şöyledir:

“Herkes, meşru vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir.”

35. Anayasa'nın 141. maddesinin üçüncü fıkrası şöyledir:

“Bütün mahkemelerin her türlü kararları gerekçeli olarak yazılır.”

36. 6216 sayılı Kanun'un 48. maddesinin (2) numaralı fıkrası şöyledir:

“Mahkeme, ... açıkça dayanaktan yoksun başvuruların kabul edilemezliğine karar verebilir.”

37. Anılan kurallar uyarınca, ilke olarak mahkeme kararlarının gerekçeli olması, adil yargılanma hakkının bir gereğidir. Derece mahkemeleri, dava konusu maddi olay ve olguların kanıtlanmasını, delillerin değerlendirilmesini, hukuk kurallarının yorumlanması ve uygulanmasını, uyuşmazlıkla ilgili vardığı sonucu, sonuca varılmasında kullandığı takdir yetkisinin sebeplerini makul bir şekilde gerekçelendirmek zorundadır. Bu gerekçelerin oluşturulmasında açıkça bir keyfilik görüntüsünün olmaması ve makul bir biçimde gerekçe

gösterilmesi hâlinde adil yargılanma hakkının ihlalinin söz edilemez (*İbrahim Ataş*, B. No: 2013/1235, 13/6/2013, § 23).

38. Makul gerekçe; davaya konu olay ve olguların mahkemece nasıl nitelendirildiğini, kurulan hükmün hangi nedenlere ve hukuksal düzenlemelere dayandırıldığını ortaya koyacak, olay ve olgular ile hüküm arasındaki bağlantıyı gösterecek nitelikte olmalıdır. Zira tarafların o dava yönünden, hukuk düzenince hangi nedenle haklı veya haksız görüldüklerini anlayıp değerlendirebilmeleri için ortada usulüne uygun şekilde oluşturulmuş, hükmün hangi nedenle o içerik ve kapsamda verildiğini gösteren, ifadeleri özenle seçilmiş ve kuşkuya yer vermeyecek açıklıktaki bir gerekçe bölümünün ve buna uyumlu hüküm fıkralarının bulunması zorunludur (*İbrahim Ataş*, B. No: 2013/1235, 13/6/2013, § 24).

39. Derece mahkemelerinin, taraflarca ileri sürülen tüm iddialara cevap verme zorunluluğu bulunmayıp, hükme esas teşkil eden gerekçelerin nelerden ibaret olduğunu ortaya koyması yeterlidir. Diğer taraftan kanun yolu mercilerince; onama, itiraz veya başvurunun reddi kararları verilmesi hâlinde alt derece mahkemelerinin kararlarında gösterdikleri gerekçeler kabul edilmiş olacağından, anılan kararlarda ayrıca gerekçe gösterilmesine gerek bulunmamaktadır (*İbrahim Ataş*, B. No: 2013/1235, 13/6/2013, § 25). Nitekim AİHM içtihatları da bu yöndedir (*Van de Hurk/Hollanda*, B. No: 16034/90, 19/4/1994, § 61).

40. Diğer yandan, derece mahkemelerinin kendisine sunulan tüm iddialara yanıt vermek zorunluluğu bulunmamakta ise de, ileri sürülen iddialardan biri kabul edildiğinde davanın sonucuna etkili olması halinde, mahkeme bu hususa belirli ve açık bir yanıt vermek zorunda olabilir (Benzer yöndeki AİHM kararı için bkz. *Hiro Balani/İspanya*, B. No. 18064/91, 9/12/1994).

41. Başvuru konusu olayda, İlk Derece Mahkemesi kararının gerekçesi somut olayla bağlantı kurularak açıklanmış, temyiz mercii tarafından da İlk Derece Mahkemesinin kararı hukuka aykırı bulunmayarak, temyiz talepleri gerekçeleri ile reddedilmiştir (§ 11). Mahkeme; sanığın kovuşturma evresindeki savunmasına, teknik ve fiziki takip tutanaklarına, adli muayene raporlarına, üst arama yakalama ve gözaltına alma tutanaklarına, uyuşturucu test sonuçlarına, değerlendirme raporlarına, olay yeri inceleme raporuna, arama tutanaklarına, kollukça tanzim edilmiş diğer tutanaklara, Adli Tıp Kurumu raporuna ve diğer delillere dayanarak söz konusu kararı vermiştir (§ 9). Dolayısıyla derece mahkemelerinin kararlarında yer verilen gerekçenin yetersiz veya keyfi olduğu söylenemez.

42. Diğer yandan başvuru, yeğeni ve oğullarıyla yaptığı görüşme kayıtlarının delil olarak hükme esas alındığını, bunların hukuka aykırı olması nedeniyle hükme esas alınmayacağına ilişkin itirazlarda bulunduğunu, İlk Derece Mahkemesi ve Yargıtay tarafından bu hususta bir gerekçe gösterilmediğini şikâyet etmiştir. Başvuru formu ve ekli belgelerden, başvuru veya vekilinin İlk Derece Mahkemesinde bu yönde itirazlarda bulunmadığı görülmektedir. Temyiz dilekçesinde bunlara ilişkin itirazlar dile getirilmiş ise de, Yargıtay tarafından başvurucuya bu hususta açık bir yanıt verilmediği anlaşılmaktadır. Bu şekilde elde edilen delillerin hukuka uygun olduklarının içtihatlarında belirlenmiş (§ 13) bulunmaları nedeniyle Mahkemenin bu konuda belirli ve açık bir yanıt vermemesi (zımnen ret kararı vermesi) gerekçeli karar hakkının ihlali olarak değerlendirilemez.

43. Açıklanan nedenlerle, başvuru tarafından ileri sürülen iddialar çerçevesinde bir ihlalin olmadığını açık olduğu anlaşıldığından, başvurunun bu kısmının, diğer kabul edilebilirlik koşulları yönünden incelenmeksizin “açıkça dayanaktan yoksun olması” nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

V. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle,

A. Başvurunun,

1. Yargılamada hukuka aykırı deliller kullanıldığı ve yargılamanın sonucunun adil olmadığına yönelik kısmının, kanun yolu şikâyeti niteliğinde olduğu gerekçesiyle “*açıkça dayanaktan yoksun olması*”,

2. Gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine yönelik kısmının, bir ihlalin olmadığına açık olduğu gerekçesiyle “*açıkça dayanaktan yoksun olması*”,

nedenleriyle **KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA**,

B. Yargılama giderlerinin başvuru üzerinde bırakılmasına,

15/4/2015 tarihinde **OY BİRLİĞİYLE** karar verildi.

Başkan
Burhan ÜSTÜN

Üye
Nuri NECİPOĞLU

Üye
Hicabi DURSUN

Üye
Erdal TERCAN

Üye
Hasan Tahsin GÖKCAN